

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **REINVEST spol. s.r.o.**, IČ 65410840, sídlem K Novému Dvoru 897/66, Praha 4, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. srpna 2016, č. j. OD 706/16-2/67.1/16212/St,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 21. 6. 2016, č. j. OD/16/20294/AZD, sp. zn. OD/16/7439, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), a uložil ji pokutu ve výši 1.500,-- Kč.

Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky X, nezajistila, aby při

užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 27. 2. 2016 v 15:25 hod. v obci Turnov, na pozemní komunikaci II/283 v ulici 5. května v úseku 50°35'24,3484"N, 15°10'4,9787"E - 50°35'23,0445"N, 15°9'55,8953"E GPS, směr centrum, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu MUR-07, v. č. MUR006/2013, naměřena rychlost jízdy 72 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 69 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně shrnula žalobní námitky do čtyř bodů. V prvním z nich namítala, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Zaslal totiž oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení a poté, co se výzvu nepodařilo doručit, zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Měl však podniknout veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, měl například opětovně předvolat řidiče k podání vysvětlení (řidič si již od té doby mohl označit schránku). Krom toho mohl správní orgán zahájit přestupkové řízení s oznámeným řidičem, když mu mohl doručit oznámení o zahájení řízení fikcí nebo mohl doručovat prostřednictvím opatrovníka. Správní orgán I. stupně mohl k podání vysvětlení předvolat také žalobkyni jakožto provozovatelku vozidla a vyzvat ji k označení dalších důkazů, ta přitom legitimně předpokládala, že správní orgán zahájil řízení s oznámeným řidičem, neboť jím ve věci nebyla nadále kontaktována. Taktéž mohla být k podání vysvětlení vyzvána i společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., jako zástupkyně žalobkyně. Pokud správní orgán uvedl, že je mu osoba řidiče známa z jeho úřední činnosti, byl pak povinen uvést, z jaké činnosti jsou mu skutečnosti známy. Svou argumentaci žalobkyně podpořila rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129. Žalobkyně tuto námitku uzavřela s tím, že vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď pravdivě uvedla, kdo jí provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu, a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti této osobě, nebo totožnost uvedla nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobkyni řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Správní delikt provozovatele vozidla je deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku a až pak případně provozovatel vozidla, což správní orgán nerespektoval a zásadně tak zkrátil její práva. K tomu poukázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 – 35.

Další námitka směřovala k nedostatečnému popisu místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zde byla uvedena pouze rychlost, jakou řidič vozidla jel, ale výrok neobsahoval informaci o nejvyšší povolené rychlosti v daném úseku, případně o kolik km/h řidič nejvyšší povolenou rychlost překročil. Dle výroku rozhodnutí se měl řidič vozidla dopustit přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, řidič vozidla tedy musel překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o 30 km/h a

méně. Z výroku rozhodnutí ale nevyplývá, že tak skutečně učinil. Samotné tvrzení, že řidič jel rychlostí 69 km/h a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, ke stanovení viny nestačí. V daném úseku totiž mohla být nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h, přičemž by se řidič vozidla žádného přestupku nedopustil. V takovém případě by provozovatel vozidla nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (§ 125f odst. 2 písm. b/ zákona o silničním provozu). Bylo nezbytné, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl, jaká byla na daném místě nejvyšší povolená rychlost. V opačném případě je výrok nesrozumitelný, což představuje jeho nezákonnost. Ze samotného výroku rozhodnutí musí být jednoznačně zřejmé, na základě čeho správní orgán usuzuje, že byla překročena nejvyšší povolená rychlost.

Žalobkyně dále namítla, že se řidič vozidla žádného přestupku dopustit nemohl, neboť v daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena 70 km/h. Žalobkyně má za to, že správní orgán měl věnovat více pozornosti její námitce, na kterou upozornila již během správního řízení, a provést dokazování ohledáním rychloměru, který nemusel být správně zkalibrován. Správní orgán také mohl u Policie České republiky ověřit, zda nedošlo k manipulaci s rychloměrem.

Závěrem žalobkyně brojila proti tomu, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Obsahuje tedy pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou ze základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na tomto ustanovení. Jeho aplikací tak bylo zasaženo do jejích práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Ze shora uvedených důvodů je rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí nepředcházely zákonné kroky správního orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu, že celé řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, navrhla žalobkyně, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě v podstatě kopíroval odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž žalovaný v podrobnostech také odkázal. Žalovaný k osobě přestupce uvedl, že to byla právě zástupkyně žalobkyně – společnost ODVOZ VOZU, s.r.o., která správnímu orgánu I. stupně sdělila adresu, na které si měl L. H. N. přebírat poštu. Žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že L. H. N.

je uváděn zástupkyní žalobkyně v celé řadě obdobných případů jako řidič vozidla v době spáchání přestupku a opakovaně se mu nedaří doručovat. Tato skutečnost byla žalovaným doložena ve správním spise.

Žalovaný se rovněž vyjádřil k námitce týkající se odpovědnosti řidiče za daný správní delikt, kdy uvedl, že není pravdou, že by v místě měření byla povolená rychlost 70km/h, což považoval za jednoznačně prokázané právě ze záznamu z měření. Dále žalovaný uvedl, že ve výroku žalovaného rozhodnutí je uvedeno, jaká je nejvyšší dovolená rychlost v daném místě.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem navrhoval žalovaný žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání před krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a to bez nařízení jednání postupem dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V. Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

Správní orgán I. stupně obdržel dne 29. 2. 2016 od Městské policie Turnov oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 27. 2. 2016 v 15:25 hodin, kdy řidič motorového vozidla registrační značky X překročil v obci Turnov, na pozemní komunikaci II/283 v ulici 5. května v úseku 50°35'24,3484"N, 15°10'4,9787"E - 50°35'23,0445"N, 15°9'55,8953"E GPS, směr centrum, při řízení uvedeného vozidla nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu MUR-07, v. č. MUR006/2013, naměřena rychlost jízdy 72 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ±3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 69 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 1. 3. 2016 žalobkyni, coby provozovateli vozidla dle výpisu z karty vozidla, výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření zmocněnce žalobkyně, společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., se sídlem X, že řidičem vozidla byl v předmětnou dobu L. H. N., trvale bytem X, s doručovací adresou jmenovaného v České republice, X. Žalovaný zaslal označenému řidiči na uvedenou doručovací adresu dne 22. 3. 2016 předvolání k podání vysvětlení. Zásilka byla po úložní době dne 4. 4. 2016 vrácena odesílateli, neboť adresát nebyl na uvedené adrese zastižen a nemá zde schránku. Správní orgán následně založil do spisu i doručenký z jiných obdobných řízení, v nichž se L. H. N., nar. X, nedařilo písemností doručit.

Správní orgán I. stupně dne 10. 5. 2016 přestupek ze dne 27. 2. 2016 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Téhož dne vydal oznámení o zahájení

správního řízení spolu s vyrozuměním účastníka o provádění důkazů mimo ústní jednání a poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. K provedení důkazů mimo ústní jednání došlo dne 1. 6. 2016, žalobkyně se k danému úkonu nedostavila. O tomto úkonu byl téhož dne sepsán protokol. Poté bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla jí uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, v němž namítla, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc se měla řešit jako přestupek s označenou osobou přestupce, a navrhla také ověřit, je-li měřicí zařízení v obci správně zkalibrované. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Krajský soud se předně zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu „...je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21; veškerá judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz). „Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. ... Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o

přestupku projedná správní delikt.“ (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46.

V nyní přezkoumávané věci žalobkyně, resp. její zástupkyně obchodní společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., se sídlem Americká 362/11, Praha – Vinohrady, sice označila k výzvě správního orgánu jako řidiče vozidla L. H. N. s doručovací adresou v České republice v X, tj. shodnou s adresou společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., která je zároveň zaměstnavatelkou údajného řidiče, kontakt s ním se však správnímu orgánu navázat nepodařilo. Byť bylo jmenovanému zasláno předvolání k podání vysvětlení (ze dne 22. 3. 2016) na zmíněnou doručovací adresu, tato zásilka se vrátila správnímu orgánu zpět s tím, že je její adresát na uvedené adrese neznámý a že zde nemá schránku. Správní orgán I. stupně tedy činil příslušné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o doručení výzvy k podání vysvětlení žalobkyní označené osobě řidiče, a to na adresu, kterou prostřednictvím své zástupkyně sdělila.

Krajský soud k této námitce ještě doplňuje, že podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) tehdy účinného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), musel správní orgán věc odložit, jestliže nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. Stalo se tak opatřením správního orgánu - záznamem o odložení věci ze dne 10. 5. 2016, č. j. OD/16/15571/AZD. Jiný postup již nebyl vzhledem k uvedenému možný.

Za nepřípadnou má krajský soud rovněž námitku, podle níž mohl správní orgán zahájit přestupkové řízení přímo s označeným řidičem. Přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „Obecná ustanovení o správním řízení“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat.

Krajský soud uzavírá, že z pohledu splnění základní podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, tj. že řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla bylo zahájeno poté, co byly

učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, považuje postup správních orgánů vzhledem k uvedeným skutečnostem za dostatečný.

Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2016, č. j. 8 As 110/2015-46, s tím, že zdůrazňuje nutnost zkoumat každý případ jednotlivě. Tak tomu totiž v posuzované věci bylo, jak je zřejmé z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu i žalovaného. Ona individualita je dána v posuzované věci právě i osobou L. H. N., který je označován za řidiče i v celé řadě dalších případů (jejich č. j. byly uvedeny v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jedná se např. o: č. j. OD/15/47632 nebo např. č. j. OD/16/576).

Žalobkyně dále namítala (viz žalobní body 15 až 18) nesrozumitelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to v podstatě z důvodu, že v jeho výroku není uvedena nejvyšší povolená rychlost, kterou měl řidič vozidla překročit.

Ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí je uvedeno, že k protiprávnímu jednání došlo v obci Turnov, a že tímto jednáním byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení se dopustí fyzická osoba přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Z výroku rozhodnutí tak vyplývá, že k danému přestupku došlo přímo v obci, přičemž naměřená rychlost vozidla byla vztahena k obecné úpravě § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. V odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí jsou pak tyto skutečnosti dále podrobněji rozvedeny. Žalobkyni tak muselo být zřejmé (a to dokonce od samého počátku zahájení správního řízení), jaký přestupek je jeho předmětem. Ostatně ve svém odvolání proti němu žádnou pochybnost v tomto směru nevznesla. Skutečnosti, že k přestupku došlo v obci Turnov a že v daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, takže došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti o 19 km/h, jsou taktéž plně obsaženy ve výroku žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím prvoinstančním jeden celek.

Krajský soud má za to, že výrok prvoinstančního správního rozhodnutí obsahuje všechny nezbytné náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu, neboť v něm jsou uvedena právní ustanovení, která konkretizují skutek, za který byl žalobkyni trest uložen. Správní delikt je v něm specifikován natolik přesně, že vylučuje jeho záměnu s jednáním jiným. Obsahuje popis vlastního jednání delikventa, místo, čas a způsob spáchání deliktu (nedovolená rychlost v obci), jsou v něm uvedena příslušná právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a jimiž je skutek jasně dán, obsahuje řádné označení účastníka řízení – žalobkyně, jakož i další náležitosti. Formulaci výroku rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu tak má krajský soud za dostatečnou.

Žalobkyně dále namítla, že řidič vozidla se žádného přestupku dopustit nemohl, neboť v daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h a že rychloměr nemusel být správně zkalibrován. Tato žalobní námitka byla žalobkyní namítána ve zcela obecné rovině, proto se krajský soud k této námitce může vyjádřit rovněž jen v obecné rovině. K tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2010, č. j. 4As 3/2008-78, který

zastal názor že: „Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby ... míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí orgánu I. stupně v plném rozsahu. K námitkám žalobce uvedl, že z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku a z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými.

Nutno konstatovat, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobkyně je chtěla zpochybnit, měla kromě pouhé hypotetické pochybnosti o možné manipulaci s rychloměrem či jeho nesprávné kalibraci nabídnout relevantní tvrzení k tomu, proč má zato, že tomu tak nebylo. To však neučinila, pouze zcela obecně požadovala, aby bylo doloženo, že rychloměr byl správně zkalibrován. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že nebylo manipulováno s rychloměrem nebo že rychloměr nebyl nesprávně zkalibrován apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35). Lze tedy shrnout, že tato námitka ze strany žalobkyně nenabízí žádnou relevantní skutečnost, která by svědčila proto, že by ohledání místa či další dokazování bylo v dané věci nutné a pro závěr ve věci klíčové.

Tuto námitku krajský soud uzavírá s tím, že záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu MUR-07, v. č. MUR006/2013, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz nejen úřední záznam ze dne 29. 2. 2016, ke kterému byla doložena zřetelná fotodokumentace, ale i záznam o měření č. j. OD/16/7439/AZD. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti.

V posledním ze žalobních bodů žalobkyně namítla, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud odůvodněnou.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se totiž již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, *„aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“* (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.

Krajský soud proto na základě výše uvedeného shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, proto musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. listopad 2017

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. L.

